

İz

– KENAN KOÇ · 20 Temmuz 2020

İz

Adam kumsalda yürüyordu. Çıplak ayakla yürümek insana iyi geliyormuş, diye düşündü. Vücutta biriken negatif elektrik atılıyormuş. Aslında, kırlarda çıplak ayak dolaşmak için derler bunu. Neyse buna da şükür. Bu da iyi geliyor. Dalgaların sesi, ıslak ve yumuşak kumlara basmak, hafif esen rüzgar, güneşin sıcaklığı, arasına ayaklarına kadar ulaşan dalgaların ıslaklığı, son nefeslerini ayaklarımda veriyorlar, diye düşündü, her şey çok hoş ve rahatlatıcı...huzur depoluyorum, dedi. Bir ara durup ardına baktı. Kumsal boyunca bıraktığı ayak izlerini sonuna ya da başına kadar gözleriyle takip etmeye çalıştı. Yer yer silinmişlerdi. Dalgalar almıştı onları kumdan. Hayat da böyle dedi. Ölüm bir deniz. İstedğin kadar iz bırak, silinip gideceksin. Sonra? Sonrası ne? Denize mi karışacaksın. Hani kumdaki ayak izi? Silindi gitti işte. Denize mi geçti şimdi? Hayır, deniz yok etti onu sadece.Oysa doğruyu bilmişti adam. Denize geçmişti ayak izleri kumsaldan. Dalgalar denize katıyordu adamın ayak izlerini. Adamın ayak izlerini kumsala verdiği gibi...

Ve kumsaldan kaybolan izler, denizde yollarına devam eder. Bu sefer kumsal boyunca değil, deniz boyunca gidiyorlardı. Sahile dik yönde, denizin derinliklerine doğru ilerlediler. Adam çoktan bitirmişti yürüyüşünü. Huzur dolu, otelin yolunu tuttu. Ama izler, hiç bir zaman gidişlerini(yitişlerini) bitirmezler.

Denizde bayağı bir zaman dolanıp durdular. Artık hiçbiri kalmamıştı kumsalda. Hepsi denizdeydi şimdi. Dalgalara asılmış, sağa sola koşuşturuyorlardı. Oysa yürüyen ayağın izleriydi onlar. Denizde, denizle birlikte coşan, koşan ayak izleri oluyorlardı kah, kah duruyorlardı durdukları yerde. Denizle dinleniyorlardı.

Derken izler, yavaş yavaş denizden de silinmeye başladılar. Güneş buharlaştırıyordu onları, denizin dibine gidemiyorlardı çünkü, çok naiftler; hep su üstünde kalıyorlardı. Ve izler, buhar olup yükseldiler göğe doğru. Bu sefer de denize dik yönde ilerliyorlardı yolculuklarına. Süzüle süzüle göğe vardılar. Ve bulutlara karışıp gök yüzünde dolaştılar bir süre de...

Böyle ne kadar zaman geçti bilemediler. Tek bildikleri, var olduklarıydı. Nasıl, ne formda, ne zamandır varlar? Hep var mıydılar, hep böyle mi vardılar, bilemediler. Savruldular göğün bir ucundan bir ucuna. Tek bildikleri, izliklerini sürdürdükleri.

Ve bir süre sonra yoğunlaşmaya başladılar. Üşüyorlardı, hem de çok. Ağırlaşmışlardı ve yere doğru düşüyorlardı. Yağmur olmuş, yağıyorlardı. Vücutları binlerce yağmur damlasına bölünmüştü.

Adam caddede dolaşıyordu. İçinde bir sıkıntı vardı. Hava kararmak üzereydi. Bu alaca karanlığı hiç sevmiyorum, dedi. Ya aydınlık olmalı, ya karanlık. Ruhum bunalıyor. Hava durumu ve ışık, insan psikolojisini derinden etkiliyormuş zaten. Al sana. Bir de yağmur başladı şimdi. Yazın ne güzeldi. Birden, daha iki üç ay önce güney sahillerinde yaptığı kumsal yürüyüşlerini hatırladı. Ne kadar huzur

doluydu içi. Őu havaya bak. Berbat.

Ve adam, koŐar adım, asfalta dűŐűp parçalanmıŐ, ıslak kanlarını asfalta bulaŐtırmıŐ yaĐmur damllarına, daha doĐrusu onlardan kalanlara basıp, geçti. Suda anlık izler bırakarak, yoluna devam etti. Su ise, űstűne dűŐen her izi kotlayıp belleĐe, caddeden akıp gitti...